

[Jytte Andersen]

baggrunden for, at vi synes, det er aldeles ufornuftigt at indskrænke uddannelseskapa- citeten, når det drejer sig om børnehave- og fritidspædagområ- det.

Vi ønsker at fastholde det niveau, der blev lagt i 1988, og som jo var en følge af nogle soci- aldemokratiske fingeraftryk på finansloven. Og vi synes ærlig talt, at ministeren er lidt manipu- lerende, når han siger, at forslaget, som det lig- ger på Folketingets bord, er fastholdelse af det niveau, vi kender til, fordi ministeren har valgt at definere de socialdemokratiske fingeraftryk som ekstraordinære hold.

Vi har set og vil også i fremtiden se kommu- ner overalt i landet sucke efter uddannet perso- nale. Vi ved, at over 6.000 normerede pædagog- stillinger er besat af uuddannede medarbejde- re, og det svarer til ca. 15 pct. af samtlige pæda- gogiske stillinger.

Vi ved også, at omkring 1.500 studerende, der ønskede at blive pædagoger og få en ud- dannelse som pædagoger, blev afvist.

Vi synes også, det er ærgerligt, at et så frem- ragende prognosemateriale som det, Undervis- ningsministeriet selv har leveret, skal gøres til genstand for så hovedløse beslutninger, som der er tale om ved at sammenlægge og nedlæg- ge børnehave- og fritidspædagogseminarier.

Vi ser altså ikke nogen hverken uddannelses- politiske eller børnepolitiske begrundelser for at nedsætte uddannelseskapa- citeten svarende til niveauet i 1987.

Som jeg sagde før, er mangelen på pædago- ger dokumenteret. Der er stort set fuld beskæf- tiggelse inden for det pædagogiske område, så selv om vi fastholdt uddannelsesnivea- uet fra 1988, ville der også i 1995 og i år 2000 være mangel på pædagoger.

Der er altså ikke behov for en afvikling, men for en udvikling, som skal sikre, at de børn, der skal passes i vores daginstitutioner, bliver pas- set af voksne personer, der kan deres faglige metier.

Dette var nogle af begrundelserne for, at vi afviser begge dele af ministerens forslag, både det, der drejer sig om lærerseminarienedlæg- gelser, og det, der drejer sig om sammenlægning- er og nedlæggelser af børnehave- og fritidspæ- dagogseminarier.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Formålet med dette forslag, er, som flere ord- førere har været inde på, dels at spare huseleje og administration uden at forringe uddannel- serne, dels at forbedre uddannelserne ved f.eks. at gøre det muligt for alle seminarier at tilbyde alle de væsentlige liniefag.

Som eksempel på, at den nuværende semina- riestructur er uholdbar, kan jeg nævne, at kun halvdelen af seminarierne tilbyder fysik som li- niefag. Der mangler fysiklærere. Grunden til, at halvdelen af seminarierne ikke tilbyder fysik, er, at der måske kun melder sig 4, 5, 7 til dette fag, og derfor tager man det væk af tilbudslis- ten. Hvad betyder det? Det betyder, at disse 4, 5 eller 7 ikke får fysik, selv om de gerne ville ha- ve haft det, og det betyder, at vi får langt færre fysiklærere uddannet, end vi ville gøre, hvis det blev tilbudt på alle seminarier.

For kristendomskundskab er situationen den samme. Det duer derfor ikke med den nuvæ- rende seminariestructur; vi må have lidt mere holdbare enheder.

Jeg kan oplyse, at der er intet, der tyder på, at Læreruddannelsesudvalget kommer frem med modeller til nye læreruddannelser, som løser dette problem for os. Jeg talte med formanden så sent som i sidste uge – og han var i øvrigt for- mand for et af de regionale udvalg, vil jeg godt oplyse over for fru Hanne Thanning Jacobsen, så der har været den tættest mulige forbindelse mellem de regionale udvalg og Lærerudan- nelsesudvalget. Hvis formanden havde bedt om, at Læreruddannelsesudvalget skulle se på dette her, havde jeg jo slet ikke kunnet forhindre ham i det, så det argument er vist et af de argumenter, som var bekvemt til lejligheden, hvor man helst ikke vil tage stilling og derfor gerne vil have så mange grunde som muligt til at slippe for at sige noget konkret.

Det synes jeg også prægede fru Anna-Marie Hansens tale, som man næsten kunne bruge i en lærebog for partier, der gerne vil undslå sig for at tage stilling.

Hvad gør man, når man helst ikke vil tage stilling til en sag? Man snakker om noget andet, man kræver bredere sammenhæng, man anfæg- ter proceduren, man kræver udvalg nedsat eller kræver, at sagen skal forelægges for udvalget, som er nedsat, eller også siger man: Ikke lige nu, men måske senere.

Hvorfor i alverden siger Socialdemokratiet, at tiden ikke er inde, når Socialdemokratiet selv